

A finals del segle passat, l'any 1897, mossèn Francesc Riu i Ceriola va ser nomenat rector de la parròquia de Santa Eulàlia de Ronçana. Els avis del poble encara el recorden, amb les seves virtuts i els seus defectes. Mentre ell era rector, es va fer la capella del Santíssim. A més, es devia integrar força al poble; prou com per protagonitzar una curiosa resistència. Segons deia en Domingo Maspons, arran de la rivalitat entre el Rieral i la Sagrera mossèn Riu no volia baixar a Sant Cristòfol a celebrar missa, i només va cedir per les gestions de la mestressa de can Burguès, i a condició que l'anessin a buscar i tornar a la rectoria amb tartana. L'any 1921 mossèn Riu rebia 455 pessetes de l'estat anualment per al seu manteniment, i per l'administració dels sacraments recollia unes 400 pessetes (sembla ser que en aquest aspecte no feia concessions, i qualsevol ofici religiós s'havia de pagar, encara que la família disposés de pocs mitjans econòmics). Aleshores, tots els anys, quan es celebrava el Novenari de les ànimes, un predicador foraster arribava a Santa Eulàlia i, des de l'església, dirigia la divina paraula al poble i escoltava la confessió dels fidels.

L'altar major anterior a la Guerra Civil (1936-39) estava dedicat a Santa Eulàlia de Mèrida. Era d'estil neoclàssic, i tenia una imatge de la patrona en escultura de fusta. Al mateix altar hi havia les imatges de Sant Francesc de Paula i dels apòstols Sant Pere i Sant Pau. També hi havia altres altars: un dedicat a la Immaculada, barroc, amb les escultures de fusta de la Puríssima, de Sant Joan Baptista, de Sant Antoni de Pàdua, i la de Sant Francesc Xavier; un altar dedicat a la Verge del Roser, amb una imatge de la Mare de Déu barroca, i quadres pintats a l'oli que representaven els misteris del Roser; a la capella del Santíssim hi havia un altar dedicat al Sagrat Cor, amb la imatge del Sagrat Cor d'escultura de fusta i el sagrari; l'altar de Nostra Senyora dels Dolors, amb les imatges de Jesús Crucificat i la Verge Dolorosa, d'escultures de fusta; l'altar de Sant Sebastià, neoclàssic, datat de l'any 1825, amb la imatge del sant, la de l'Àngel de la Guarda, i la de Sant Antoni Abat; l'altar de Sant Isidre, d'estil barroc, amb l'escultura de fusta de dit sant i de Sant Elm; i, finalment, l'altar de la Verge "de la Llàntia i Candela", amb les imatges de la Mare de Déu, la de Sant Domènec i la de Sant Miquel Arcàngel.

Sembla ser que la pica de batejar era gòtica, i al baptisteri hi havia un quadre on es representava a Sant Joan Baptista batejant a Jesús. A més, a l'església també hi havia una trona i tres confessionaris (un dels quals estava separat i era per a l'ús de persones sordes). Algunes famílies del poble tenien banc a la parròquia. Així, dels 24 bancs existents l'any 1921, 2 eren de l'ajuntament; 12 corresponien a diferents administracions de l'església; i els altres 10 es repertien entre les següents cases: un per can Burguès, un per can Unyó; un per can Cabot; un per can Artigues i per can Lluc; un per can Granada i can Brunomestre; un per can Torres i can Pujades; un per can Costa i can Xicu; un per can Vendrell; un per can Puig i un per can Brustenga. Aleshores el cementiri del poble encara estava al costat de l'església, i a tocar d'altres cases de la Sagrera, especialment ca l'Elies i can Mestret (tan a prop, que fins i tot es deia que hom dormia tocant a tal difunt, o amb els rics del poble). A causa del seu estat de conservació, i de la seva capacitat insuficient, el consistori de Santa Eulàlia va decidir fer un nou cementiri, municipal, que finalment es va inaugurar l'any 1923. Cal recordar, però, que antigament també hi havia sepulcres a l'interior de les esglésies (sabem, per